

Arrest

nr. 293 742 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 05 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MIKA BATWARE loco advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 4 september 2021, dient op 17 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 24 februari 2022.

1.3. Op 16 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 21 maart 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, alsook Pashtoun en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in 1996 in Hafizan, in het Chaparhar district, in de provincie Nangarhar en bent ongehuwd. U bent niet naar school gegaan maar hebt wel lessen gevolgd om te leren lezen en schrijven. U was samen met uw vader landbouwer van beroep. Uw moeder heet M.A. en is intussen 8 jaar overleden en uw vader heet A.A. en is 2 jaar geleden vermoord door de taliban. U heeft twee broers, At. en At.Am., die nog steeds in Hafizan wonen, en ook drie zussen. De twee oudste zussen M. en Z. zijn intussen overleden.

Op een zaterdag was u op weg met uw vader naar de markt in Jalalabad om vee te verkopen. U werd onderweg tegengehouden door drie mannen die jullie verzochten om drie zakken te vervoeren naar de markt in Jalalabad. Onderweg keek uw vader in de zakken en zag hij dat ze waren gevuld met wapens en bommen maar besloten jullie toch verder te rijden. Jullie besloten aan de controlepost van de overheid in Angor Bach te stoppen en het overheidspersoneel in te lichten. Daarop vertelden ze u door te rijden en vertelden ze dat ze ervoor zouden zorgen dat jullie werden gevolgd. Op het moment dat de talibanleden het wapenmateriaal uit jullie truck kwamen halen, werden twee van hen gearresteerd en kon het derde talibanlid vluchten. Die nacht ging u bij uw zus in Joy Haft slapen en keerde uw vader terug naar huis, waar hij die nacht werd gearresteerd door de taliban. U bleef bij uw zus gedurende drie opeenvolgende avonden waarna u besloot Afghanistan te verlaten op weg naar België, waar u uw verzoek tot internationale bescherming indiende op 7 september 2021.

Daags na de arrestatie van uw vader en uw vertrek werd er een regeling getroffen tussen de taliban enerzijds en de Malek en de dorpsoudsten anderzijds waarbij een termijn van tien tot vijftien dagen werd gesteld om u te komen melden en in ruil uw vader vrij te laten. Aangezien die regeling niet werd nagekomen omdat u reeds was vertrokken uit Afghanistan, werd uw vader een aantal dagen nadien vermoord. Ongeveer één maand na de moord op uw vader gaf de taliban een dreigbrief af aan uw broer die aan u was geadresseerd. Ongeveer een jaar nadien, tijdens de Ramadan in 2022, werd uw broer meegenomen door de taliban tijdens het gebed, werd hij aangevallen en werd hij gevraagd waar u was. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer, namelijk uw taskara, de dreigbrief van de taliban die uw broer heeft ontvangen na uw vertrek, een foto van de vrachtwagen waarmee jullie de wapens hebben vervoerd, een bewijs van uw tewerkstelling in België alsook uw werkcontracten, een attest van een cursus Frans en een geheugenstick waarop drie video's te zien zijn van de begrafenis van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u over onvoldoende informatie beschikt met betrekking tot het verzoek vanwege de taliban om de zakken te vervoeren.

De tijdsaanduiding van het verzoek vanwege de taliban op jullie weg naar de markt is onduidelijk en kan door u niet spontaan worden verteld (CGVS, pagina 10). Wanneer u werd gevraagd wanneer het verzoek om de wapens te vervoeren plaatsvond, zei u dat u het zich niet zo goed kon herinneren (CGVS, pagina 10). Wanneer u werd gevraagd of u het jaar kon geven waarin het gebeurde zei u louter

dat het 2020 of 2021 was (CGVS, pagina 10). Daarna werd u gevraagd naar het seizoen waarin het gebeurde en zei u dat het winter was maar dat het terug warm begon te worden, om uiteindelijk te verklaren dat het verzoek plaatsvond drie dagen voor u in Afghanistan bent vertrokken (CGVS, pagina 10), hetgeen u voordien al situeerde op 10 Hout 1399 (CGVS, pagina 5). Voorts kan u slechts zeer beperkte informatie geven over het gesprek dat plaatsvond tussen uw vader en de talibanleden, alsook over enige instructies die zouden gegeven zijn of repercussies die zouden volgen indien u de taak niet zou volbrengen. U verklaart dat ze enkel zeiden dat ze drie zakken hadden die jullie naar de stad moesten brengen, dat ze niet meekonden maar dat iemand jullie zou staan opwachten (CGVS, pagina 11). Daarnaast is het bedenkelijk dat u niets kon vertellen over de inhoud van de zakken die jullie werden overhandigd. U verklaart dat het in de rechter spiegel van het voertuig te zien was hoe de zakken werden ingeladen in het voertuig en dat uw vader het geweer zag van één van de personen en daarop besloot te gaan kijken wat er in de zakken zat (CGVS, pagina 11). Ondanks het feit dat uw vader dus de inhoud van de zakken kende, verklaart u uw vader nooit iets te hebben gevraagd daarover (CGVS, pagina 13). Dit is op zijn minst opmerkelijk aangezien deze opdracht de aanleiding is van al uw problemen met de taliban. U kan verwacht worden over deze informatie te beschikken of op zijn minst inspanningen te leveren om deze informatie in te winnen bij uw vader tijdens de verdere rit naar Jalalabad. Het verzoek vanwege de taliban blijft dus erg vaag en onvoldoende gedetailleerd en is bijgevolg weinig geloofwaardig.

Daarnaast is het vooral onwaarschijnlijk dat de taliban een dergelijke lading aan wapens en bommen meegeven aan vreemden. U gaf namelijk aan dat u de talibanleden nog nooit gezien had (CGVS, pagina 10) en kon daarbij weinig vertellen over enige controle van betrouwbaarheid door de taliban van u en uw vader (CGVS, pagina 11-12). Bovendien is het verzoek van de taliban ook uiterst opmerkelijk in het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie in uw regio. U verklaarde namelijk dat de overheid aan de macht was waar u woonde (CGVS, pagina 6), dat de controleposten zo goed als uitsluitend werden bemand door overheidstroepen (CGVS, pagina 7-8) en dat dorpelingen niet wilden geassocieerd worden met de taliban (CGVS, pagina 7). Het is dus onwaarschijnlijk dat de taliban een dergelijke lading liet vervoeren door onbekenden in een regio die voornamelijk onder controle was van de overheid en waar dorpelingen niet talibangezind waren en dus het gevaar bestond dat die lading in handen van de overheid zou vallen en hun bestemming niet zouden bereiken. Jullie actie om de opdracht vanwege de taliban en de lading te melden aan een controlepost van de overheid bevestigt alleen maar die onwaarschijnlijkheid.

Daarnaast kan u ook geen specifieke en gedetailleerde informatie geven over hoe de talibanleden op de markt in Jalalabad werden gearresteerd. U verklaarde de arrestatie niet gezien te hebben, maar kan ook niet vertellen of uw vader het gezien heeft (CGVS, pagina 15). Het is opmerkelijk dat u over dergelijke essentiële informatie niet beschikt, aangezien de arrestatie van de talibanleden de oorsprong is van uw problemen met de taliban.

Verder blijft het ook onduidelijk waarom uw vader u niet vergezelde naar het huis van uw zus in Joy Haft, aangezien u zelf aangeeft dat jullie beiden bang waren (CGVS, pagina 16). U verklaart dat uw vader terug moest richting jullie huis in Hafizan omdat hij de controlepost moest passeren om een verklaring af te leggen over zijn onschuld (CGVS, pagina 16). Dit betreft echter geen bevredigende verklaring voor de vraag waarom uw vader niet ook ging slapen in het huis van uw zus. De acties van uw vader stemmen ook niet overeen met de vrees die u beweert te hebben.

Ook met betrekking tot latere vervolgingsfeiten beschikt u over onvoldoende informatie om geloof te kunnen hechten aan uw vluchtrelaas.

In eerste instantie is het opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de arrestatie of ontvoering van uw vader aangezien dit incident van doorslaggevend belang is om te kunnen concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig zou kunnen zijn. U verklaart dat u enkel wist dat uw vader is meegenomen en daarover verder niets weet want dat u het huis toen verlaten had en omdat uw broer u daarover niets vertelt (CGVS, pagina 16). Het is bedenkelijk dat uw broer u daarover geen informatie zou geven aangezien hij op de hoogte is van uw verzoek tot internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u met uw broer communiceerde over het bewijs dat u nodig had voor uw procedure (CGVS, pagina 18) waaruit blijkt dat hij het belang van bewijs voor uw verzoek tot internationale bescherming kent. Daarnaast gaf u ook geen verduidelikend antwoord op de vraag of uw vader enige voorzorgsmaatregelen had genomen om zichzelf te beschermen bij zijn terugkomst thuis in Hafizan. U zei louter dat uw broers niets wisten over de problemen van uw vader maar haalde tegelijkertijd wel aan dat het uw broer was die u de dag na de

arrestatie van uw vader belde om u op de hoogte te brengen van hetgeen gebeurd was (CGVS, pagina 17).

Daarnaast verklaart u ook over de moord op uw vader niets te weten aangezien uw broer niet vertelde wat er was gebeurd (CGVS, pagina 19). Aangezien u wel nog regelmatig contact had met het thuisfront, vooral na uw aankomst in België, en uw broer op de hoogte was van het belang van informatie en bewijs voor uw verzoek, kan van u verwacht worden om deze informatie in te winnen. Het is op zijn minst opmerkelijk dat u daarover niet meer kan vertellen aangezien het gaat om een essentiële gebeurtenis in uw relaas. Hetzelfde geldt voor het incident waarbij uw broer werd meegenomen. U verklaart louter dat de taliban hem hebben meegenomen, hem hebben aangevallen en geslagen en hem vragen hebben gesteld over waar u was. Verder kan u daarover echter geen informatie geven (CGVS, pagina 17). Aangezien dit het enige vervolgingsfeit betreft in de hele periode na de arrestatie en moord op uw vader, is het van groot belang dat u daarover gedetailleerde informatie zou kunnen geven. Bovendien verklaarde u dat er zowel tussen de moord op uw vader en de bedreiging van uw broer als na de bedreiging van uw broer geen verdere bedreigingen of bezoeken meer hebben plaatsgevonden van de taliban (CGVS, pagina 17 en 19). In die zin verklaart u ook dat uw broers niet worden bedreigd want dat zij daarmee niets te maken hebben en dat het om u en uw vader ging, toch wel opmerkelijk (CGVS, pagina 19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Tot slot haalt u ook nog aan dat u nieuwe slechte gewoonten heeft die het moeilijk maken voor u om in Afghanistan te wonen, zoals de mogelijkheid om uw studies verder te zetten, het plegen van overspel, roken en discotheekbezoek (CGVS, pagina 20 en 21). Dat u het hebben van seksuele relaties buiten een huwelijk zelf benoemt als overspel en het hebt over slechte gewoontes is veelzeggend (CGVS, pagina 20 en 21). Daarnaast moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat de door u opgesomde westerse gewoontes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u deze opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die u verder neerlegt doen ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst bevestigt uw taskara louter uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Daarnaast legde u een foto van de vrachtwagen neer waarmee jullie de wapens zouden hebben vervoerd. Uit deze foto kan echter niet afgeleid worden dat jullie gedwongen werden om wapens te vervoeren. Uit de beelden van een begrafenis kan niets worden afgeleid over de identiteit van de overledene noch over de omstandigheden van zijn dood.

Betreffende de voorgelegde dreigbrief moet worden opgemerkt dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft het bewijs van tewerkstelling, werkcontracten en de cursus Frans, moet worden geconcludeerd dat dit louter uw integratie in België betreft. Indien u op basis hiervan een verblijfsstatus wenst te bekomen dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan

te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan**

Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch

recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er

eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_l_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie

als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de vluchtelingenstatus zet verzoeker uiteen dat hij persoonlijke problemen heeft met de taliban en dat hij vreest omwille van het behoren tot de sociale groep van verwesterde Afghanen en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging.

Omtrent zijn persoonlijke problemen met de taliban wijst hij er vooreerst op dat Amnesty International een rapport heeft gepubliceerd waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering wel degelijk bestaat en dat de bevindingen van het EASO verslag, waarnaar de commissaris-generaal verwijst, in twijfel trekt.

Hij meent dat de commissaris-generaal tekort geschoten is in zijn zorgvuldigheidsplicht, waar hij hem niet verder heeft bevraagd over de reden waarom hij niet verder geïnformeerd heeft naar de dood van zijn vader.

Hij meent dat de commissaris-generaal zijn documenten als begin van bewijs diende aan te nemen en verwijt hem om alle documenten uit Afghanistan te weigeren met als argument dat er vanwege de corruptie en handel in valse documenten geen waarde aan kan worden gehecht. Hij vervolgt dat hij de originelen van de dreigbrieven heeft overgemaakt, evenals de enveloppe waarin de documenten zaten. Hij stelt vast dat er geen concrete kritiek wordt geleverd op die brieven en dat hij niet geconfronteerd werd met de informatie dat documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder concrete beoordeling zouden worden afgewezen.

Hij vervolgt dat zijn individuele situatie niet voldoende in rekening gebracht werd, waarbij hij aanstipt dat hij heel zijn leven in een klein dorp heeft geleefd, hij slechts naar de derde klas ging en niet kan lezen of

schrijven, hij erg jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en ze veel problemen kennen omwille van de taliban. In het licht van voorgaande kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas verwacht worden als dat van iemand die beter opgeleid is. Hij verwijt de commissaris-generaal een veel te strenge en subjectieve beoordeling te hebben gemaakt door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met zijn bijzonder kwetsbare profiel. Hij meent dat er toepassing gemaakt dient te worden van het voordeel van de twijfel.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees omwille van zijn verwestering en omdat hij Afghanistan sedert ongeveer twee jaar heeft verlaten. Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt volgens hem in dit verband waardevolle inzichten. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is volgens hem erg groot nu zij enerzijds bij terugkeer het risico lopen intern ontheemd te worden en anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer zelf.

Verzoeker meent het slachtoffer te kunnen worden van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Element en dat hij het risico loopt bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of omdat hij als spion aanzien zal worden. Hij verwijst dienaangaande naar de tussenkomst van F. Stahlmann in het EASO rapport *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’* en vervolgt dat verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van een gepercipieerde verwestering en dat dit risico in het bijzonder geldt voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Hij stelt verder dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen, zoals hij, bij terugkeer een risico lopen op vervolging, zowel op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van ‘verwesterde’ Afghanen. Hij verwijst dienaangaande onder meer naar rechtspraak van de Raad, de UNHCR guidelines, de EASO COI Query, *‘Afghan nationals perceived as Westernised’*, een rapport van Save the Children en een rapport van Roggio, van de *‘longwarjournal’* om vervolgens te citeren uit onder meer een rapport van Asyls, van Majidi, van het Refugee Support Network, Nansen en Bowerman. Wederom citeert hij uit rechtspraak van de Raad, waaromtrent hij stelt dat dezelfde redenering *in casu* toegepast dient te worden. Toegepast op zijn eigen situatie stelt hij dan wat volgt: *“Verzoeker - die in Europa sinds twee jaar leeft (op de datum waarop het beroep wordt ingesteld) - is duidelijk ‘verwesterd’.*

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

De verwerende partij verwijt hem dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren.

Verzoeker respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert.

Hij heeft een openbaar Facebook profiel. Zo zou hij gevonden kunnen worden (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Bovendien heeft de Protection Officer hierover geen verdere vragen gesteld, ondanks de verklaringen van verzoeker.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022) : (...)

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan. Het door de verwerende partij aangehaalde rapport over deze regio vermeldt talrijke lekken en burgerslachtoffers. Er blijkt ook dat in de provincie Baghlan (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, en dat het een regio is die heel zwaar door het conflict worden getroffen. Hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwesteren’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.”

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker erop dat zijn regio van herkomst, namelijk de provincie Baghlan, niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Hij meent dat de informatie waarop de COI-Focus zich baseert, mogelijks niet voldoende accuraat is te meer nu enkel vanuit de verslagen van ACLED vertrokken wordt. Hij voegt toe dat de informatie waarop dit verslag zich baseert, essentieel de periode vóór januari 2022 betreft en dat zowel het eigen veiligheidsrapport van de CGVS, de COI Focus van 5 mei 2022, als de EASO COI van januari 2022, waarop de COI Focus voortbouwt, aangeven hebben dat het zeer moeilijk is om over betrouwbare bronnen te beschikken m.b.t. de situatie in Afghanistan. Het verslag van het EUAA van april 2022 bevestigt dit volgens hem. Hij meent dan ook dat het niet opgaat, gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie, te stellen dat het wel goed zal gaan. Ingeval van twijfel dient hem bescherming verleend te worden, of minstens bijkomend onderzoek te worden afgewacht. Hij citeert dienaangaande onder meer uit de Nansen Note 2 – 22 *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers”* van 23 juni 2022 en concludeert dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd, niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg is en dat het CGVS heeft nagelaten om die informatie aan te vullen. Indien de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, dient volgens hem te worden vastgesteld dat de positie van het CGVS over het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet gevolgd kan worden ook op grond van de informatie die beschikbaar is op verschillende nieuwspagina's op de websites die hij vervolgens weergeeft. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, meent hij dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger het slachtoffer riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus, enz.... Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie betoogt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Hij wijst erop dat Afghanistan momenteel een socio-economische en humanitaire crisis kent, wat een direct gevolg is van internationale sancties die genomen werden wegens de niet-democratische aard van het talibanregime. Hij stipt aan dat werkloosheid niet alleen armoede veroorzaakt maar mensen ook verhindert te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en onderdak, waarbij hij eraan herinnert dat de taliban vrouwen verbieden te werken. Volgens hem zijn de taliban overwegend verantwoordelijk voor de huidige extreme precaire situatie. Hij verwijst wederom naar rechtspraak van de Raad en naar de Nansen note van 23 juni 2022. Ten slotte wijst hij erop dat het de taak is van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker in zijn herkomstland een risico loopt op een schending van de rechten zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift maakt verzoeker melding van volgende bronnen, waarvan hij tevens de weblink vermeldt:

- Landinfo: *“The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban”*, 29 juni 2017;
- EASO, *Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment*, 10 juli 2012;
- EASO, *Country Guidance : Afghanistan*;
- Byline Times, *“The Taliban Protection Racket”*, 10 januari 2022;
- Human Rights Watch, *“This is our opportunity to end the Taliban’s use of child soldiers”*, 20 september 2021;
- EASO, *“Country of Origin Information Report”*, September 2016, blz. 24;
- UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998
- UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection*, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002;
- UNHCR *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018;
- EASO COI Query. *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, *“Tilbagevenden til Afghanistan”*, oktober 2017;
- Stahlmann. F.. *“Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen”*, 2019;
- Refugee Support Network. *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”*, april 2016,
- Asylos. *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”*, augustus 2017;
- N. MAJIDI, *“Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”*, 16 november 2016;
- F. STAHLMANN, *“Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A”*, 28 maart 2018;

- UN Security Council, *"Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan"*, 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL, *"No longer a child: from the UK to Afghanistan"*, Forced Migration Review 2013;
- infoMigrants;
- Mixed Migration Centre, *"Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees"*, januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report, *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017;
- F. STAHLMANN, *"Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen"*, Asylmagazin 2019;
- C. DAUVERGNE, *"Toward a New Framework for Understanding Political Opinion"*, Michigan Journal of International Law, 2016, 254.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en wordt op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat er geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbare situatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker enerzijds niet aantoont waaruit zijn kwetsbare profiel dan wel bestaat en anderzijds volkomen nalaat aan te tonen welke procedurele noden hem dan wel hadden moeten worden toegekend. Voorts dient te worden vastgesteld dat allerm minst aannemelijk wordt gemaakt dat voor verzoeker, gelet op zijn profiel, tijdens het persoonlijk onderhoud door de protection officer onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zesentwintig jaar oud, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Bovendien liggen er geen enkele medische attesten voor waaruit een bepaalde kwetsbaarheid zou kunnen blijken. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Dat er aldus omstandigheden voorhanden waren in hoofde van verzoeker, waardoor hij niet op gedegen wijze de asielp procedure kan doorlopen, blijkt hoegenaamd niet en wordt evenmin *in concreto* aannemelijk gemaakt doorheen zijn verzoekschrift.

Verzoekers kritiek, dat er geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar profiel, is derhalve niet dienstig.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te zullen worden door de taliban. De taliban zouden naar hem op zoek zijn omdat hij hen samen met zijn vader heeft aangegeven bij de politie nadat zij door hen verzocht werden om een zak met wapens naar de markt van Jalalabad te vervoeren.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoeker beschikt over onvoldoende informatie aangaande het verzoek vanwege de taliban om zakken te vervoeren waardoor dit erg vaag, onvoldoende gedetailleerd en weinig geloofwaardig is nu (a) verzoeker niet spontaan de tijdsaanduiding van het verzoek van de taliban op hun weg naar de markt kan weergeven; (b) verzoeker slechts zeer beperkte informatie kan geven over het gesprek dat plaatsvond tussen zijn vader en de talibanleden en over enige instructies die zouden gegeven zijn of

repercussies die zouden volgen indien zij de taak niet zouden volbrengen; (c) verzoeker niets kon vertellen over de inhoud van de zakken die hen werden overhandigd en dit ondanks het feit dat zijn vader de inhoud van de zakken kende, waardoor op zijn minst kan worden verwacht dat hij over deze informatie beschikt of dat hij op zijn minst inspanningen zou leveren om deze informatie in te winnen bij zijn vader tijdens de verdere rit naar Jalalabad.

ii) Het is onwaarschijnlijk dat de taliban een dergelijke lading aan wapens en bommen zouden meegeven aan vreemden: (a) nu verzoeker aangaf dat hij de talibanleden nog nooit gezien had; (b) daar hij weinig kon vertellen over enige controle van betrouwbaarheid door de taliban van hem en zijn vader; (c) te meer in het licht van de door hem geschetste veiligheidssituatie in zijn regio, daar hij aangaf dat de overheid aan de macht was waar hij woonde, dat de controleposten zo goed als uitsluitend werden bemand door overheidstroepen en dat dorpelingen niet wilden geassocieerd worden met de taliban.

iii) Verzoeker kan geen specifieke en gedetailleerde informatie geven over hoe de talibanleden op de markt in Jalalabad werden gearresteerd, terwijl die arrestatie de oorsprong is van zijn problemen met de taliban.

iv) Het blijft onduidelijk waarom zijn vader hem niet vergezelde naar het huis van zijn zus in Joy Haft, aangezien verzoeker aangeeft dat zij beiden bang waren.

v) M.b.t. de latere vervolgingsfeiten beschikt verzoeker over onvoldoende informatie om geloof te kunnen hechten aan zijn vluchtrelaas nu (a) het opmerkelijk is dat verzoeker niets kan vertellen over de arrestatie of ontvoering van zijn vader aangezien dit incident van doorslaggevend belang is; (b) het bedenkelijk is dat zijn broer hem daarover geen informatie zou geven aangezien hij op de hoogte is van zijn verzoek tot internationale bescherming te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met zijn broer communiceerde over het bewijs dat hij nodig had voor zijn asielpedure; (c) verzoeker geen verduidelikend antwoord gaf op de vraag of zijn vader enige voorzorgsmaatregelen had genomen om zichzelf te beschermen bij zijn terugkomst thuis in Hafizan; (d) verzoeker niets weet over de moord op zijn vader terwijl hij nog regelmatig contact had met het thuisfront en (e) het opmerkelijk is dat zijn broers niet worden bedreigd.

vi) Waar verzoeker aanhaalt dat hij 'nieuwe slechte gewoonten' heeft die het moeilijk maken om in Afghanistan te wonen, zoals de mogelijkheid om studies verder te zetten, het plegen van overspel en roken toont hij op geen enkele manier aan dat de door hem opgesomde westerse gewoontes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit zodat er van hem niet mag verwacht worden dat hij deze opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

vii) De door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen nu (a) zijn taskara louter zijn identiteit, dewelke niet ter discussie staat, bevestigt; (b) uit de foto van de vrachtwagen waarmee de wapens zouden zijn vervoerd, niet afgeleid kan worden dat zij gedwongen werden om wapens te vervoeren; (c) uit de beelden van een begrafenis niets kan worden afgeleid over de identiteit van de overledene noch over de omstandigheden van diens dood; (d) de voorgelegde dreigbrief nog gemakkelijker te vervalsen is dan 'officiële' stukken, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is en zij op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen; (e) het bewijs van tewerkstelling, werkcontracten en de cursus Frans, louter betrekking hebben op verzoekers integratie in België waartoe hij de geëigende procedures dient aan te wenden.

4.4.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen, waar hij opnieuw stelt dat hij omwille van het feit dat hij samen met zijn vader de taliban heeft verraden bij de politie, zijn herkomstland is moeten ontvluchten. Met dergelijk herhalend betoog is hij niet in staat om de concrete motieven in de bestreden beslissing te doen ombuigen.

4.4.3.1. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker getuigt van een opmerkelijk gebrek aan informatie omtrent de kern van zijn vluchtrelaas, wat de geloofwaardigheid ervan reeds ten stelligste ondermijnt.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker inderdaad niet in staat was het moment waarop hij en zijn vader door onbekende mannen werd tegengehouden, te plaatsen in de tijd. Zo verklaarde hij immers dat hij zich het niet goed meer kan herinneren (NPO, p. 10), terwijl er nochtans

kan worden verwacht dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die uiteindelijk aanleiding heeft gegeven tot de dood van zijn vader en zijn beslissing om het herkomstland te verlaten in zijn geheugen gegrift zou staan. Daarnaast acht de Raad het uiterst eigenaardig dat verzoeker niet meer informatie kan geven omtrent het gesprek dat plaatsvond tussen de onbekende mannen en zijn vader en hij evenmin in staat was aan te geven wat dan wel de sancties zouden zijn indien zijn vader zou weigeren de zakken te vervoeren. Volgens zijn verklaringen vroegen ze enkel waar zij naartoe gingen, waarna zij het bevel gaven die zakken mee te vervoeren. Dat er dan niets gezegd zou zijn indien zij dit zouden weigeren, doet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de stelling plaatsen, te meer nu er geen enkele reden was waarom die onbekende mannen verzoeker en zijn vader dermate blind zouden vertrouwen. Dat de taliban gewoon zo zouden werken (NPO, p. 13), valt uiterst moeilijk te rijmen met verzoekers verklaring dat het de overheid was die in zijn dorp de macht had (NPO, p. 6).

Vervolgens acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, opmerkelijk dat verzoeker geen specifieke en gedetailleerde informatie kon geven over hoe de talibanleden op de markt in Jalalabad werden gearresteerd terwijl die arrestatie nochtans mede de oorsprong vormt van zijn problemen met de taliban. Dat hij de arrestatie zelf niet zag gebeuren omdat hij uit angst gewoon was weggerend (NPO, p. 15), terwijl hij nochtans bij zijn vader was, overtuigt allerminst. Bovendien, indien verzoeker en zijn vader dermate vreesden voor represailles van de taliban omwille van die arrestatie, is het weinig denkbaar dat enkel verzoeker, zonder zijn vader, vervolgens zou onderduiken bij zijn zus (NPO, p. 16).

Dat verzoeker weinig tot niets kan vertellen over de arrestatie of ontvoering van zijn vader, wat nochtans tevens een incident betreft dat van doorslaggevend belang is in het kader van zijn beschermingsverzoek, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van zijn relaas. Waar hij aangeeft dat hij door zijn familielieden hierover niets werd verteld (NPO, p. 16), is uiterst opmerkelijk te meer nu hij nog met zijn familielieden in contact stond sedert zijn aankomst in België (NPO, p. 5), waardoor er, gelet op het beschermingsverzoek dat hij in België heeft ingediend, verondersteld kan worden dat hij op de hoogte wordt gesteld van alle gebeurtenissen of zich hierover minstens zou informeren. Dat verzoeker het klaarblijkelijk heeft nagelaten om die informatie alsnog te bekomen, getuigt veeleer van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van zijn verzoek allerminst ten goede komt.

Met zijn betoog, dat gedwongen rekrutering wel degelijk bestaat in Afghanistan, is hij hoegenaamd niet in staat de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing te weerleggen die hebben geleid tot de vaststelling dat zijn relaas ongeloofwaardig wordt bevond. De volgende motieven worden, gelet op voorgaande, door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u over onvoldoende informatie beschikt met betrekking tot het verzoek vanwege de taliban om de zakken te vervoeren.*

De tijdsaanduiding van het verzoek vanwege de taliban op jullie weg naar de markt is onduidelijk en kan door u niet spontaan worden verteld (CGVS, pagina 10). Wanneer u werd gevraagd wanneer het verzoek om de wapens te vervoeren plaatsvond, zei u dat u het zich niet zo goed kon herinneren (CGVS, pagina 10). Wanneer u werd gevraagd of u het jaar kon geven waarin het gebeurde zei u louter dat het 2020 of 2021 was (CGVS, pagina 10). Daarna werd u gevraagd naar het seizoen waarin het gebeurde en zei u dat het winter was maar dat het terug warm begon te worden, om uiteindelijk te verklaren dat het verzoek plaatsvond drie dagen voor u in Afghanistan bent vertrokken (CGVS, pagina 10), hetgeen u voordien al situeerde op 10 Hout 1399 (CGVS, pagina 5). Voorts kan u slechts zeer beperkte informatie geven over het gesprek dat plaatsvond tussen uw vader en de talibanleden, alsook over enige instructies die zouden gegeven zijn of repercussies die zouden volgen indien u de taak niet zou volbrengen. U verklaart dat ze enkel zeiden dat ze drie zakken hadden die jullie naar de stad moesten brengen, dat ze niet meekonden maar dat iemand jullie zou staan opwachten (CGVS, pagina 11). Daarnaast is het bedenkelijk dat u niets kon vertellen over de inhoud van de zakken die jullie werden overhandigd. U verklaart dat het in de rechter spiegel van het voertuig te zien was hoe de zakken werden ingeladen in het voertuig en dat uw vader het geweer zag van één van de personen en daarop besloot te gaan kijken wat er in de zakken zat (CGVS, pagina 11). Ondanks het feit dat uw vader dus de inhoud van de zakken kende, verklaart u uw vader nooit iets te hebben gevraagd daarover (CGVS, pagina 13). Dit is op zijn minst opmerkelijk aangezien deze opdracht de aanleiding is van al uw problemen met de taliban. U kan verwacht worden over deze informatie te beschikken of op zijn minst inspanningen te leveren om deze informatie in te winnen bij uw vader tijdens de verdere rit naar Jalalabad. Het verzoek vanwege de taliban blijft dus erg vaag en onvoldoende gedetailleerd en is bijgevolg weinig geloofwaardig.

Daarnaast is het vooral onwaarschijnlijk dat de taliban een dergelijke lading aan wapens en bommen meegeven aan vreemden. U gaf namelijk aan dat u de talibanleden nog nooit gezien had (CGVS,

pagina 10) en kon daarbij weinig vertellen over enige controle van betrouwbaarheid door de taliban van u en uw vader (CGVS, pagina 11-12). Bovendien is het verzoek van de taliban ook uiterst opmerkelijk in het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie in uw regio. U verklaarde namelijk dat de overheid aan de macht was waar u woonde (CGVS, pagina 6), dat de controleposten zo goed als uitsluitend werden bemand door overheidstroepen (CGVS, pagina 7-8) en dat dorpelingen niet wilden geassocieerd worden met de taliban (CGVS, pagina 7). Het is dus onwaarschijnlijk dat de taliban een dergelijke lading liet vervoeren door onbekenden in een regio die voornamelijk onder controle was van de overheid en waar dorpelingen niet talibangezind waren en dus het gevaar bestond dat die lading in handen van de overheid zou vallen en hun bestemming niet zouden bereiken. Jullie actie om de opdracht vanwege de taliban en de lading te melden aan een controlepost van de overheid bevestigt alleen maar die onwaarschijnlijkheid.

Daarnaast kan u ook geen specifieke en gedetailleerde informatie geven over hoe de talibanleden op de markt in Jalalabad werden gearresteerd. U verklaarde de arrestatie niet gezien te hebben, maar kan ook niet vertellen of uw vader het gezien heeft (CGVS, pagina 15). Het is opmerkelijk dat u over dergelijke essentiële informatie niet beschikt, aangezien de arrestatie van de talibanleden de oorsprong is van uw problemen met de taliban.

Verder blijft het ook onduidelijk waarom uw vader u niet vergezelde naar het huis van uw zus in Joy Haft, aangezien u zelf aangeeft dat jullie beiden bang waren (CGVS, pagina 16). U verklaart dat uw vader terug moest richting jullie huis in Hafizan omdat hij de controlepost moest passeren om een verklaring af te leggen over zijn onschuld (CGVS, pagina 16). Dit betreft echter geen bevredigende verklaring voor de vraag waarom uw vader niet ook ging slapen in het huis van uw zus. De acties van uw vader stemmen ook niet overeen met de vrees die u beweert te hebben.

Ook met betrekking tot latere vervolgingsfeiten beschikt u over onvoldoende informatie om geloof te kunnen hechten aan uw vluchtrelaas.

In eerste instantie is het opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de arrestatie of ontvoering van uw vader aangezien dit incident van doorslaggevend belang is om te kunnen concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig zou kunnen zijn. U verklaart dat u enkel wist dat uw vader is meegenomen en daarover verder niets weet want dat u het huis toen verlaten had en omdat uw broer u daarover niets vertelt (CGVS, pagina 16). Het is bedenkelijk dat uw broer u daarover geen informatie zou geven aangezien hij op de hoogte is van uw verzoek tot internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u met uw broer communiceerde over het bewijs dat u nodig had voor uw procedure (CGVS, pagina 18) waaruit blijkt dat hij het belang van bewijs voor uw verzoek tot internationale bescherming kent. Daarnaast gaf u ook geen verduidelikend antwoord op de vraag of uw vader enige voorzorgsmaatregelen had genomen om zichzelf te beschermen bij zijn terugkomst thuis in Hafizan. U zei louter dat uw broers niets wisten over de problemen van uw vader maar haalde tegelijkertijd wel aan dat het uw broer was die u de dag na de arrestatie van uw vader belde om u op de hoogte te brengen van hetgeen gebeurd was (CGVS, pagina 17).

Daarnaast verklaart u ook over de moord op uw vader niets te weten aangezien uw broer niet vertelde wat er was gebeurd (CGVS, pagina 19). Aangezien u wel nog regelmatig contact had met het thuisfront, vooral na uw aankomst in België, en uw broer op de hoogte was van het belang van informatie en bewijs voor uw verzoek, kan van u verwacht worden om deze informatie in te winnen. Het is op zijn minst opmerkelijk dat u daarover niet meer kan vertellen aangezien het gaat om een essentiële gebeurtenis in uw relaas. Hetzelfde geldt voor het incident waarbij uw broer werd meegenomen. U verklaart louter dat de taliban hem hebben meegenomen, hem hebben aangevallen en geslagen en hem vragen hebben gesteld over waar u was. Verder kan u daarover echter geen informatie geven (CGVS, pagina 17). Aangezien dit het enige vervolgingsfeit betreft in de hele periode na de arrestatie en moord op uw vader, is het van groot belang dat u daarover gedetailleerde informatie zou kunnen geven. Bovendien verklaarde u dat er zowel tussen de moord op uw vader en de bedreiging van uw broer als na de bedreiging van uw broer geen verdere bedreigingen of bezoeken meer hebben plaatsgevonden van de taliban (CGVS, pagina 17 en 19). In die zin verklaart u ook dat uw broers niet worden bedreigd want dat zij daarmee niets te maken hebben en dat het om u en uw vader ging, toch wel opmerkelijk (CGVS, pagina 19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.”

4.4.3.2. Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker een dreigbrief voor van de taliban (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, dreigbrief taliban). In de dreigbrief staat te lezen dat verzoeker onder onderzoek staat van het Islamitisch Emiraat omdat hij een “spion is voor de ontrouwen”, dat het gaat om een “laatste waarschuwing” en dat zo niet de “rechterlijke uitspraken gericht tegen zijn vader, op hem toegepast zullen worden”. Zoals de commissaris-generaal er in de

bestreden beslissing terecht op wijst, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD CGVS, stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)), zodat bij het toekennen van de bewijswaarde hieraan enige voorzichtigheid geboden is. Bovendien kan deze brief door éénieder wie zijn opgesteld en kan de authenticiteit ervan niet worden gecontroleerd. Ten slotte voegt de Raad hier nog aan toe dat in de brief op geen enkele wijze wordt gepreciseerd waarom verzoeker ervan verdacht zou worden een spion te zijn en geeft de brief evenmin enige weergave van het incident zoals omschreven wordt door verzoeker, namelijk waarbij hij en zijn vader door de taliban gevraagd werden om wapens te vervoeren naar Jalalabad. Er kan dan ook geen rechtstreeks verband met verzoekers vluchtrelaas worden vastgesteld zodat deze oproepingsbrief op zich geen voldoende bewijskrachtig en overtuigend element vormt dat aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan wordt vervolgd door de taliban. Rekening houdend met de zeer relatieve bewijswaarde ervan evenals met de specifieke inhoud, dient te worden vastgesteld dat de dreigbrief niet van die aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen en evenmin van die aard is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Dat ook de overige door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielaanvraag, wordt door verzoeker niet betwist. De motieven dienaangaande blijven integraal overeind: *"De documenten die u verder neerlegt doen ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst bevestigt uw taskara louter uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Daarnaast legde u een foto van de vrachtwagen neer waarmee jullie de wapens zouden hebben vervoerd. Uit deze foto kan echter niet afgeleid worden dat jullie gedwongen werden om wapens te vervoeren. Uit de beelden van een begrafenis kan niets worden afgeleid over de identiteit van de overledene noch over de omstandigheden van zijn dood.*

Betreffende de voorgelegde dreigbrief moet worden opgemerkt dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft het bewijs van tewerkstelling, werkcontracten en de cursus Frans, moet worden geconcludeerd dat dit louter uw integratie in België betreft. Indien u op basis hiervan een verblijfsstatus wenst te bekomen dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden."

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.4. Verzoeker geeft nog aan vervolging te riskeren omdat hij verwesterd is. In zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (*EASO Afghanistan Country*

Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde

periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker zet omtrent zijn verwestering uiteen dat hij sinds twee jaar in Europa leeft, hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich casual kleedt, geen baard heeft, zijn haar op een moderne manier draagt en hij duidelijk een « westerse stijl » heeft. Hij stipt aan dat hij alle religies in België respecteert, dat hij samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht en dat hij volledig is geïntegreerd in de westerse cultuur, wat volgens hem problematisch zal zijn als hij terugkeert. Hij voegt toe dat hij een openbaar Facebookprofiel heeft waardoor hij gevonden kan worden en dat hij in de loop van de twee jaar, die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd gemaakt heeft met de westerse cultuur en mores. Hij stipt hierbij nog aan dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan komt.

4.4.4.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 27 jaar oud is, hij sedert 4 september 2021 in België verblijft en hij in februari 2021 Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker was aldus 25 jaar op het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten en blijft heden minder dan twee jaar in België.

Door te verwijzen naar zijn verblijf van nog geen twee jaar in België en twee jaar buiten Afghanistan en erop te wijzen dat hij zich casual kleedt, nooit traditionele Afghaanse kleding draagt en een westerse stijl heeft, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij zijn integratie in de loop van zijn verblijf in België heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores - een stelling die hij overigens op geen enkele wijze concreet staft - toont hij dit evenmin aan, net zomin als het feit dat in zijn hoofde sprake zou zijn van een gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verder wijst de Raad er op dat verzoekers vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en hij op ongeveer 25-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten zodat hij zich geenszins in dezelfde situatie bevindt als jongeren in hun tienerjaren, waarnaar het door verzoeker geciteerde rapport van Asylus verwijst. Verzoekers voor het overige theoretische betoog over het concept verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan, waar hij zelf aangeeft nog één of twee keer per week contact te hebben met zijn broers en zussen die nog in Afghanistan verblijven (NPO, p. 5) en benadrukt dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. De Raad kan slechts vaststellen dat geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

Waar hij ter staving van zijn beschermingsverzoek tewerkstellingscontracten neerlegde alsook een attest waaruit blijkt dat hij Franse taallessen heeft gevolgd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4, 5 en 6) en hij ter terechtzitting stelt een vast contract te hebben, oordeelt de Raad dat het lovenswaardig is dat verzoeker inspanningen doet *qua* taal en tewerkstelling, doch ook dat hiermee niet wordt aangetoond dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, tonen deze stukken geen daadwerkelijke verwestering aan, i.e. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Voor zover verzoeker nog zou doelen op het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Wat betreft verzoekers Facebookaccount waarnaar hij nog verwijst in zijn verzoekschrift, kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger aangehaalde informatie, waaruit niet blijkt dat Afghanen omwille van het loutere feit dat zij actief zijn op sociale media het risico lopen om door de taliban te worden gevisieerd bij terugkeer en de vaststelling *in casu* dat verzoeker niet aanvoert, laat staan aantoon, berichten te hebben gepost die kritisch zijn ten aanzien van de taliban en hem daardoor in de problemen zouden kunnen brengen.

Waar hij stelt dat rekening gehouden diende te worden met zijn afkomst uit Baghlan, merkt de Raad op dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar (zie ook *infra* 4.4.3.).

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

4.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale

instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar (AD CGVS, verklaring DVZ 03.11.2021, punt 10; NPO, p. 3), hoewel hij in zijn verzoekschrift herhaaldelijk en dus verkeerdelijk stelt afkomstig te zijn uit Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker toont dergelijke individuele elementen niet aan. Evenmin kunnen ze door de Raad ontwaard worden uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2,

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO